

at dukke op indenfor hans Synskres, før han for tre Aar siden selv vendte tilbage til Favsingholm og fandt ham her som Præst.

Nu havde han atter følt noget af den samme Afgrundsrædsel som hin Dag i Skolegaarden i Randers. Han havde set det samme vilde Had lyse imod ham fra Dybet af hans Almuesjæl og hørt dette uhyggelige Nøds-krig efter Retfærdighedens Hævn og Oprejsning, — enten hernede eller i det mindste hisset.

VII.

Da Mads Vestrup paa Hjemvejen naaede op gennem Skoven og atter havde Landet liggende aabent for sig under en flyvende Skyhimmel, standsede han et Øjeblik med Kasketten i Haanden for at svaie sit brændende Hoved.

Han saa sig omkring. Og da han ingen Mennesker opdagede i Nærheden, skraaede han ind over en Mark, idet han tog Retning efter en Udflyttergaard, der laa ensomt oppe paa en Bakke. Det var Jørgen Stauns Gaard.

Hans Hjerter slog tungt og uroligt. Idet han nærmede sig Gaarden, steg en Flok Duer op fra Stuehusets Tag, vendte sig i Luften med et Blink som en vittende Dug og slog sig ned paa en Mark et Stykke borte. Synet virkede paa ham som en Advarsel og fik ham til at standse et Øjeblik.

I Porten mødte han Gaardsdrenge.